

Pierre

Nagyanyámnak nem volt sok öröme azon az egy szem vörös macskán kívül a házban. Az volt a mindene. Szinte a személyisége részévé vált. Akár azt is mondhatnám: magát vélte felfedezni benne. Szerintem előző életében macska volt... Nagyanyám szemei elől rendszerint hajnali ötkor illantak el az álomfátylak, és miután vaskos lábaival vagy kétszer végigdübörögte a házat, előbb adott reggelit Pierre-nek, mint saját magának. Általában kis darabokra szeletelte a füstölt kolbászt, és csak akkor töltött a tejből, ha leellenőrizte, vajon nem ette-e meg a savanyúság egy éjszaka alatt. A reggeli kakaómról már rég lemondtam... Pierre általában nem elégszik meg egy tál tejjel. Miután kiissza az egyiket, nyivákol a következőért, és megesik, hogy még egy azutánért is. Nem csoda, hogy el van hívva szegény. Nagyanyám persze mindenben igyekezett a kis nyavalyás kedvére tenni, csak vállat vont, és már ugrott is.

Amúgy bírtam Pierre-t. Sosem voltunk rosszban, tényleg. Amikor hazajöttem a suliból, lelkesen körülugrándozta a lábam, én felkaptam, kicsit megnyomogattam, és békén is hagytuk egymást. Így történt általában, és így igazán jól elvultunk Pierre-rel. Nagyanyám néha kénytelen volt megemelni azt a jó nagy kerek valagát, és ellátogatni a piacra, ilyenkor megbízott, hogy abrakoljam Pierre-t. Volt, hogy egy kis vászontáskában magával vitte, ekkor Pierre alig fért a bőrébe, kíváncsian bámészkodott a kinti világban. Meg is lógott már vagy tízszer, de nagyanyám mindig nyakon csípte valahol a szomszéd utcában. Egyébként nem engedte, hogy kint csatangoljon, úgy is fogalmazhatnék: fogva tartotta. Fojtogatón ragaszkodott hozzá, valószínű a szíve is megszakadt volna, ha elveszti. Ha nagyapám még élne, lehet, féltékenykedne Pierre-re.

Történt egyszer, hogy nagyanyám Pierre nélkül ment el piacra. Én aznap reggel iszonyatos torokfájásra ébredtem, úgy döntöttem, kihagyom a sulit. A nagy dunyhába süppedve élveztem a semmittevés mámorát. Nagyanyám beköszönt, és a lelkekre kötötte, hogy tartsam szemmel Pierre-t, és szellőztessek ki a nappaliban, de amíg nyitva az ablak, ne merészeljem elhagyni a szobát. Legyintettem, majd megkíséreltem a visszaalvást, nem is értem, miért kell zaklatni az embert ezekben a hajnali órákban. Igen, nagyanyám is hajnalban jár piacra, mint a többi vénasszony. Félálomban voltam már, mikor az ajtó felől jövő érdes kaparászás fokozatosan kiráncigált a csodás álomvilág vékony küszöbéről. Egy darabig igyekeztem figyelmen kívül hagyni, gondoltam, nemsokára belenyugszik, hogy most nem az lesz, amit őméltósága akar. Pierre-nek molyirtó szaga volt, mint nagyanyámnak, így egyenesen irtóztam, ha mellém heveredett. Úgy éreztem, nagyanyám fekszik, szuszog mellettem, és a hányinger környékezett. Megelégedve húztam magamra a dunyhát, őrlődjön csak egy kicsit, majd megunja. De csak nem unta meg, sőt, a gépszerű kaparászást éles, hisztiző nyávogással fűszerezte meg. Egyre nyugtalanabb lettem, fokozatosan, apró szeletekben gyúlt bennem a gyűlölet, mintha valaki intravénásan fecskendezte volna belém. Nem értettem, miért képtelen feladni és eltakarodni, felfogni, hogy ő nagyanyámé, nem az enyém. Vergődjön az ő szobájában, süppedjen bele ugyanabba az undorító molyirtó szagú takaróba és szőrözze össze azt. Engem pedig hagyjon békén, felőlem fejest is ugorhat az úttest közepére, az sem izgat, sőt, vissza se jöjjön! Néha neki is ugrott az ajtónak, mint valami őrült, és már a fejemre húzott párna sem segített megakadályozni idegszálaim feszülését. A szívem hevesen dobogott, a kezem izzadt, de igyekeztem mélyeket lélegezni, emlékeztetni magam arra, hogy Pierre nem más, mint egy büdös macska, aki már legalább tizenkét éves, nemsokára úgyis megdöglik, és akkor már soha többé nem fog zaklatni. Mégis beleférhetne abba a csöppnyi agyába, hogy itt nem ő az úr, hogy ez így nincs rendjén és soha nem is lesz rendjén. Csak nagyanyám túlságosan befolyásolható, mint a többi vénasszony, megvesz minden hülyeséget, amit a tévében reklámoznak. Tiszta röhej... Még jó, hogy néha besegítek a postán, és így üti némi aprópénz a zsebem.

Pierre miatt lassan a kénköves pokolban éreztem magam. Mintha maga az ördög állt volna a másik oldalon, s készült volna beférkőzni legprivátabb terem minden apró zugába. Nem egészen tudom, mennyi kellett ahhoz, hogy szakadjon a cérna, de elszakadt, és egyszerre minden gátat elvitt a düh. Nem is gondolkodtam, hirtelen kipattantam az ágyból, és felszakítottam az agyonkínzott ajtót. Pierre megdermedt, én pedig erőszakosan megragadtam. Keservesen nyögött, de ez kicsit sem hatott meg.

– Na, most véged, te nyavalyás! Imádkozhatsz! – sziszegtem, miközben arra gondoltam, hogy igenis vannak jogaim. Jogom van jól aludni hajnali hat órákor.

Vaskos léptekkel törtem fel a bejárati ajtót is, és egyenesen a szomszéd kerítése felé vettem az irányt. Már láttam a fekete, testes németjuhász nedves orrát a rés között, villogtak a szemei. Talán alig hitte, hogy régi nagy ellenségével, Pierre-rel a kezemben törtetek felé. Egy pillanatra megcsapott a molyirtó szaga dús vörös bundájáról, a következő percben áthajítottam a kerítésen, egyenesen az acsarkodó vadállat karmai közé. Szinte hallottam Pierre húsának csattanását, hallottam utolsó nyögéseit, láttam, ahogy kidüllednek a szemei helyükről. Ekkor rohant ki a szomszédasszony elszörnyedve, szinte sírt, azt hitte, baleset történt, és bizonygatta, hogy lelöveti a kutyát. Megköszöntem, bár alig értettem, mit beszél, egyszerre minden valaha volt érzésem elpárolgott, és az ürességre, arra a ködös ürességre figyeltem, ami elterjedt bennem. Aztán arra gondoltam, ideje visszafeküdni...

Ma már nem nagyanyámmal élek együtt, hanem egy elmebeteg, molyirtó szagú kísértettel, aki magában beszél, és olykor macskának képzelet magát. El kell viselnem, ha mellém akar heveredni. Minden nap friss tejet adok neki, ilyenkor kiegyensúlyozott. Néha rám tapad a szag, de igyekszem mihamarabb lemosni...

Bedő Sándor: Táj

